

Beszámoló

Mélyrepülés

Ezúton szeretném kifejezni őszinte hálámat és köszönetemet a Communitas Alapítvány felé, amiért bizalmat szavaztak nekem, és egy teljes éven keresztül támogatták művészi munkámat. Ez az anyagi és erkölcsi támogatás nemcsak a konkrét projektem megvalósulását segítette elő, hanem lehetőséget adott arra is, hogy kockáztassak, keresgéljek és mindezek által fejlődjek

A pályázatomban vállalt projekt, a „Mélyrepülés” című produkció az azonos című Cseh Tamás-album ihletésére készült. Első találkozásom és szárnybontogásai az anyagnak már a színművészeti egyetem ötödik évében kezdődött. Így aztán sok már ismert és ismeretlen örömmel volt dolgom ebben a már későbbi időszakban. Az album lebegő hangulata, sűrű rétegei, finom képisége és az ezekből következő ösztönös viszonyulásom adott erőt és bátorságot ahhoz, hogy elinduljak egy személyesebb úton. Az előadás nem csupán feldolgozása lett ennek az anyagnak, hanem egyfajta válasz is – egy új nézőpontból, egy mai fiatal színész és alkotó szemszögéből. Legalábbis ebben bízom.

Az előadás több helyszínen is bemutatásra került a 2024/2025 évben. Eleinte egy egyszerűbb, letisztult formában: egy gitár, egy mikrofon, egy énekes. Így volt látható Budapesten a Magyarság Háza Galériában, majd a XVII. Ördögkatlan Őszművészeti Fesztiválon, melynek két „ragadvány” védőszentje Töröcsik Mari és Cseh Tamás. A Beremendi Református templom megtelt Cseh Tamást tisztelő és szerető emberekkel, akikkel közösen élhettük újra át Csengey Dénes szövegét. Olyannyira, hogy egy néző szinte végig velem együtt tátogta a már jól ismert dalokat és szövegrészeket.

Purosz Leonidász a *Tiszatajonline* portálnak így vélekedett az eseményről:

„A végkimerülés határán váratlanul délnél is tovább alszom, meghíúsítva ezzel strandambícióimat – ám cserébe annál kipihentebben rántott sajtozom az árokparton, mielőtt a beremendi református templomban kezdődő *Mélyrepülés* felé veszem az irányt. Egy kicsit izgulok, hogy jó legyen, mert anno a Marosvásárhelyi Művészeti Egyetemen én voltam az előadó Jancsó Előd egyik *dramaturg konzulense*, azaz megnéztem egy darab próbát, és elmondtam a véleményemet. Ám aggodalomra nincs ok. „Bevezetek egy zenei

effektust. Úgy érte, hogy egy őrszobát próbálok érzékelteni, zeneileg. Nem tudom, sikerült? Felkeltettem az őrszoba illúzióját?” – kezdődik a nyitó monológ, olyan természetességgel, hogy valaki azonnal rávágja a közönségből: „abszolút”! Cseh Tamás az Ördögkatlan örökös fővédnökeként hálás anyag: az elmúlt tizenöt évben számtalan feldolgozásnak és emlékestnek adott otthont a fesztivál. Tulajdonképpen bátor vállalás ezt a gazdag hagyományt folytatni legfeljebb átlagos énektudással. Ám éppen attól válik különlegessé a produkció, hogy egy prózai színész, még hozzá nagyon jó színész nyúl a *Mélyrepülés*hez. Mikor pár éve nem meghallgattam, hanem elolvastam a Csengey Dénes által írt szöveget, egészen felvillanyozott, mennyire működik monodrámaként. Ebben a feldolgozásban is inkább a dalok játszanak a próza alá, nem fordítva. Jancsó Előd egyszerre mindentudó mesélő és az újra meg újra nekibuzduló, majd elkámpicsorodó Novák, a nagy tettek előtt álló dalnok, akinek talán ott van az a híres-hírhedt, a világot megváltoztató hangfekvés a torkában. De egyelőre csak próbálgatja

magát, és figyelik őt a társai is lélegzetvisszafojtva. Vajon mi lesz ebből? Ebben az egy órában tényleg úgy érezzük, hogy a levegőben lóg a csoda. Idebiggyesztem a kedvenc részletemet: „A telefonzsinór pedig a Jégmadár étterem kéményében tűnt el, és Novák tudta, hogy az ő barátai csimpaszkodnak a végén, hogy ők röptetik a házat, és egyben ők is tartják, hogy végleg el ne röpjön.”

Később egy felújított változat is elkészült, amelyet a Temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színház repertoárjába emeltek. Ahogy a pályázatban is reméltem, Albert Alpár díszlettervező, majd a színház igazgatója Balázs Attila közreműködésével. Ez a verzió formai

szempontból is különleges lett: a teljes előadás egy mókuskerékben zajlik, amelyből képtelenség kiszállni. Ez a körkörös mozgás, ami már-már akrobata mutatványnak is beillik, nemcsak fizikai, hanem szimbolikus kifejezőeszközzé is vált az előadásnak – terveink szerint a bezártság, az ismétlődés, a kiútkeresés és a szabadságvágy metaforájává.

Mészáros Ildikó így írt a Heti Újszó, temesvári magyar lapban az előadásról:

(részlet)

**„Mélyrepülés Jancsó Előddel
„és azon a reggelen éneklő szél lesz
és amit kimondasz, beteljesül.”
/Sötét ló vallomást tesz/**

A temesvári stúdióteremben látható Mélyrepülés nagy élmény. Meglepődünk, hogy igazi színházi látványban van részünk, a fények és a forgókerék szó szerint magával ragad,

Hivatkozások:

[-Éneklő szélben < Heti Új Szó](#)

[-https://tiszatajonline.hu/irodalom/a-maszkalas-](#)

[dicserete/?fbclid=IwZXh0bgNhZW0CMTEAAR7B-9ivXvaPSB9rTWy-](#)

[BeSCnU0eETq4Q4 NgfT0VJBsuWQfleysEvCmCBuVbA aem XQEbkl--](#)

[K0edkcx9F8tlhw](#)

Videók:

Az előadás előzetese-

<https://www.facebook.com/share/v/1DurT1JYEF/?mibextid=wwXIf>

-

Az ErdélyTV rövid riportja:

<https://www.youtube.com/watch?v=9t5SPORLVvw>